

”Vai niin! Mutta voihan se lehti olla vaikka sen nuoren miehen äidin”, Olavi väitti jääräpäisesti vastaan.

”Kyllä se on opiskelijatyttö”, Reilikka toisti ja vilkaisi kolmannen kerroksen keskimmäistä ikkunaa. ”Se katsoo juuri ikkunasta ulos.”

Olavikin vilkaisi ja näki ikkunassa nuoren naisen, jolla oli pitkät punaiset hiukset ja joka katsoi alhaalla seisovia lapsia. Reilikka vilkutti hänelle, mutta Olavi käänsi katseensa maahan. Nainen vilkutti takaisin.

”Tunnetko sinä hänet?” Olavi kuiskasi Reilikalle.

”En, mutta jos me kaikki tuijotamme hänen ikkunaansa, voidaan yhtä hyvin vilkuttaa hänelle”, Reilikka totesi. ”Meidän olemme vain lapsia, jotka nauttivat tässä portailla lämpimästä illasta, vai mitä?”

”Totta”, Olavi myöntyi, mutta koetti olla katsomatta enää ylöspäin. Hän menikin lankkuaidan luo selvittääkseen, oliko vehreässä puutarhassa kasvien lisäksi jotain kiinnostavaa.

Anton nousi myös ja meni veljensä luo. Hän kurkisti varovaisesti ylös, mutta ei nähnyt kolmannessa kerroksessa enää ketään. Opiskelijatyttö oli mennyt pois ikkunan luota.

Marikin nousi porrasaskelmalta ja meni veljesten seuraan lankkuaidan luo.

”Tämä on kyllä ihana puutarha”, hän huokaisi. Hän luuli aidalla keikkuvien poikienkin olevan innostuneita kasveista.

Mari oli nähnyt monenlaisia puutarhoja, mutta tämä oli aivan erityinen. Oikeastaan hän ei pystynyt kuvittelemaan, että puutarhaa olisi voinut hoitaa vielä paremmin.

Puutarha ei ollut iso, ei ainakaan suurempi kuin Miina Härman koulun jalkapallokentän rangaistusalue. Sen takareuna ulottui jyrkkään rinteeseen, joka oli samalla talon kaksikerroksisen puuliiterin takaseinä.

